

hvert fald mange, der kan have svært ved at være væk hjemmefra i 20 eller 12 uger, og derfor har de korte kurser også deres berettigelse.

CD er endvidere åben over for at diskutere en stramning af, hvor meget højskoleelever må specialisere sig. Måske skal man ændre vinklingen mellem det almene og det faglige, så højst halvdelen af et kursus må udgøres af ét fag eller én faggruppe.

Angående fællesskabet er jeg nødt til at kommentere den måde, dét bliver behandlet på i redegørelsen:

Det er jo, som om der ikke eksisterer fællesskaber i samfundet mere, men det er nu at tage munden for fuld, for Socialforskningsinstituttet har for nylig offentliggjort en ny undersøgelse af levevilkårene i Danmark, som endnu en gang aflever myten om kernefamiliens død, og arbejdspladser, uddannelsessteder og foreninger mener CD bestemt også stadig byder på fællesskab og sammenhold.

Og den opgave, som er højskolens, må være at styrke de eksisterende fællesskaber og give dem et dybere perspektiv ved, at man ikke bare hygger sig sammen, men også arbejder sammen om væsentlige livsspørgsmål på tværs af meninger, arbejde, uddannelse og måske også etnisk oprindelse.

Netop integrationen af medborgere med en anden etnisk oprindelse mener CD er en oplagt opgave for både nutidens og fremtidens højskoler, og det bør med i udvalgsarbejdet sammen med hele den internationale dimension.

Det er på tide også at vende blikket udad, og ser man på demokratiudviklingen både i de baltiske og i de mellemeuropæiske lande, så har vi danskere rige erfaringer, som højskolerne helt oplagt kan være med til at dele ud af.

Derfor ønsker CD at få klarlagt, hvilke barrierer der er, og hvad der skal til, for at folkehøjskolerne kan påtage sig nye opgaver i den retning.

I højskolekredse eksisterer der jo en traditionsbunden modvilje mod al indblanding fra statens side, men som realiteterne er, er en redningskrans nødvendig, og vil man gribe den, må man derfor også affinde sig med nogle rammer, der fastlægges ovenfra. Og den nidkære revision, som højskolefolk ikke er glade for, kommer de næppe uden om.

De frie skoleformer kan kun eksistere med den største grad af frihed, hvis alle lever op til både ånden og bogstaven i en lovgivning med et minimum af regler og krav. Men det har jo

desværre vist sig, at ikke alle har gjort det, og det har givet stort politisk hovedbrud.

Man kunne kalde redegørelsen tøvende, fordi den alene rejser spørgsmål og ikke kommer med konkrete forslag. Højskolen er sendt til hjørnespark, og ministeren vil nu nedsætte et udvalg og lade det vurdere, hvordan loven kan ændres.

CD støtter imidlertid nedsættelsen af et sådant udvalg, for der er mange modstridende hensyn, der skal forenes, for at denne del af den danske kulturarv kan bevares.

Og havde vi ikke allerede højskolen, tror jeg, vi måtte opfinde den, for der er brug for at have det åndehul i spændingsfeltet mellem tradition og fornyelse, som ministeren kalder det. Men man kunne måske i endnu højere grad tale om spændingsfeltet mellem informationssamfundet med alt dets flimmer og overfladiskhed på den ene side og en fastholden og videreudvikling af værdierne og kulturgrundlaget på den anden.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrland (S):

Det, der får mig til at bede om en kort bemærkning, er fru Vibeke Kiils bemærkninger om forsørgelsen, idet hun siger, at 65 pct. af eleverne på folkehøjskolerne forsørger sig selv. Og dér er jeg lidt uvidende, og derfor spørger jeg: Hvem forsørger resten?

Hun siger også, at kun 7 pct. af eleverne på daghøjskolerne forsørger sig selv. Og så kunne jeg godt tænke mig også at få at vide – for det er jeg heller ikke klar over – hvem der forsørger resten, altså de 93 pct. af dem, der går på daghøjskole?

Det vil jeg gerne have uddybet en lille smule, sådan at vi har helt klarhed over, hvad det er, CD mener her.

(Kort bemærkning).

Vibeke Kiil (CD):

Det vil jeg gerne svare på, når vi kommer til udvalgsbehandlingen.

Poul Nødgaard (DF):

I 1854-1855 var der i Danmark ni højskoler, og Grundtvig havde en finger med i spillet, da disse højskoler blev oprettet, sådan som han også havde lod og del i mange andre ting. F.eks. er de mange sange og salmer, der har været sunget på vore højskoler i snart 150 år, også Grundtvigs værk.